

ALEXANDRU-COSTIN UDREA

Poezii

EDITURA

Poezii

Alexandru-Costin Udrea

**Logos Panda
2022**

POEZII

Alexandru-Costin Udrea

Copyright Editura Logos Panda, 2022

Iași, Bd. Nicolae Iorga nr. 55B

logospanda21@gmail.com

www.librariavirtuala.com

Tehnoredactare: Maria Antohe

Design copertă: Roxana Demetra Stratulat

Reproducerea oricărei părți din prezentul volum prin fotocopiere, scanare, multiplicare neautorizată, indiferent de mediul de transmitere, este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

UDREA, ALEXANDRU-COSTIN

Poezii / Alexandru-Costin Udrea. - Iași : Logos Panda, 2022

ISBN 978-606-95513-3-2

821.135.1

Extras din volumul:
Udrea, A. (2022). Poezii. Iasi, Romania: Logos Panda.

Poezii

Alexandru-Costin Udrea

**Logos Panda
2022**

Extras din volumul:
Udrea, A. (2022). Poezii. Iasi, Romania: Logos Panda.

Pagina lasata
intentionat goala

Cuprins

◆ Legea lumii	7
◆ Să mi te-arăți.....	14
◆ Resimțire	17
◆ Manie.....	19
◆ Vis	21
◆ Van.....	23
◆ Somn.....	25
◆ Iubita mea... ..	27
◆ Lacrimile dimineții	28
◆ Iertarea	29
◆ Te aștept să vii cu mine.....	30
◆ O misivă afectivă	32
◆ Tu, vers.....	33
◆ Exotică	35
◆ Pe rază	37
◆ Un timp	41
◆ Din condei.....	43
◆ Fiul lui Vulcan.....	44
◆ Profetul.....	65
◆ Trecut și modernitate	76
◆ În mormânt rămâi.....	77
◆ Cu gloata nu te pui.....	78
◆ Când bate pendula... ..	80
◆ Îmi fac alți zei	81
◆ Idei și durere.....	82
◆ Alte timpuri	84
◆ Disprețul și masca.....	85
◆ Ghicitoare cu tâlc	86
◆ Nu credeam... ..	87
◆ Despre petrecăreți.....	88
◆ Un boem la Paris.....	89

Extras din volumul:

Udrea, A. (2022). Poezii. Iasi, Romania: Logos Panda.

◆ Singur.....	90
◆ Când pântecu-ți.....	91
◆ Cetatea care va fi fost	92
◆ Regret.....	95
◆ Cuiul lui Pepelea.....	96
◆ Bolnavul	101
◆ Inocență.....	104
◆ Furtună.....	105
◆ Invidia	107
◆ Poetry Merchant	108
◆ Long Gone's Last Summer.....	110
◆ Oh, belle!.....	111
◆ Pour la modestie	113

Traduceri în limba engleză/ Translations in English

◆ Once.....	117
◆ With a Stroke of Pen.....	119
◆ Mania.....	120
◆ Show Yourself To Me.....	122
◆ Déjà Vu.....	124
◆ Exotic	126
◆ Tempest.....	128
◆ Vain.....	130
◆ Daydream	132
◆ Innocence	134
◆ Upon the Ray.....	135
◆ Law of the World.....	139

Legea lumii

Toate-aievea de cu seculi ni se par în univers
A păstra ca pe o lege totdeauna-același mers,
De e scripetele lumii care leagă corpi cerești
Și-i rotește-n vidul negru după legi dumnezeiești,
De e bolta infinită cu comete care cad
Ori distanțele solare ce cu zi ce trece scad,
După legea pământescă ce-am credea-o-a fi la om
Socotim ca universul că etern și orb ne luăm,
Că instincte ne domină încă de la babuin
Și-animalic le-am purcede, după cum credea Darwin,
Iară pentru a ne umple al rușinii negru *void*
Inventăm manierismul, după spusele lui Freud,
Dacă nu, atunci salvarea doar prin artă am găsi
Și-a moralei strâmbă cartă necesar am părăsi,
Libertatea ori alți termeni relativi cum ni s-ar zice
N-am căta în veci de viață, ne-amintește neamțul Nietzsche;
Toate-aceste zeci și sute de lucrări și de științi
Ideal am vrea să-ncape-n miliardele de minți,
Infinite savantlâcuri dindărăt de lornion
Ne proclamă idealul - *vivat l'éducation!*,
Și ne-arată cum pe grafic linii urcă și asced
Spre procente-n bunăstare înspre care ei se-ncred;
Chestiunea monetară ce-i al lumii veșnic cord
Are-alege capitalul al lui Marx sau al lui Ford...
Au alege pentru alții înțelepții câte-un crez
Și-l rotesc în patru colțuri într-un vârful de titirez,
Iar spirale ce descrie înconjoară câte-un bard
Care naște teoria următorului hazard;
Un noroc va fi și-acela, lauri mulți pe căpătâi,
Ce de mâine ne va spune ce-i la urmă, ce-i dintâi -
O fi vechea noutate îmbrăcată-n noua haină
Ascunzând prin buzunare câte-un dat, câte o taină!

Și cu toate-aceste slove închipate într-o lege
 Calculăm că universul precum noi o înțelege,
 Dar uităm cum că noi legea de ne știm a-i fi părinte
 Vom lăsa-o moștenire, precum cei de dinainte,
 Noi uităm cum că asemeni, ca pe rase și popoare
 Care caută să afle de uitatele izvoare
 Pe de-a-ntregul omenirea o cinstim ca o frăție
 Fără grăniceri și vame, ci o mare-mpărăție
 Ce pe vraful de hârtie tron ridică peste teancuri
 Pentru cei ce dedesubt pot a-ndesa și-alte-almanahuri,
 Iar pe murii-mpărăției nu artiștii cei mai fini
 Șed pe catifea postavuri, ci hârtiile duzini.

Cancelarii groase mișcă în vibrație surdina
 Prin birouri lemnăria - toropeală și odihnă -
 Se adoarme-n burți ovale ce cufundă în speteze
 Ceafa lor prin care zboară mii lucrări și mii de teze,
 Se gândesc și se strofoacă despre specia umană
 Și se văd judecătorii de la care tot emană,
 Care dau ora exactă peste neguri de prostie
 Și incendiu-n farul lumii își aprind peste pustie -
 Se aseamănă cu râma, nu-s nici scai, nici păsărică,
 Nici prea bravi precum ursoaica, nici ca iepure n-au frică,
 Pana lor de cioară moartă de se zgârie pe coală
 În cancan-uri exclusive toată vrajba-n zări o scoală
 Și magia plebei farmec face ca din pana neagră
 De dramatici saturnale toat-această lume-nteragă
 Să vestească-n fraze demne de al penei cârâit
 Cu splendoarea unei râme, într-un ton de râgâit.

Cum demult dicta decretul regele cel nemilos
 Și-o scrâșnire a condeiei își găsea de drept folos
 A coroanei cuvântare să aplice peste-acei

C-un genunche în țărână de-au slujirea obicei
Și viața toată umblă abătuți și-nfometaji,
Dar păzesc stăpânii care se petrec necumpătați
Pe la mesele prea grele și-ncărcate de fripturi
De la care pentru șleahță cad atimpuri frimituri,
Tot la fel e și cu gândul ce se vrea înfometat
De o sete de știință propagată de un stat
Ce hotare nu cunoaște, ci doar munți de sare-i ling
Purtători de pașapoarte, care cred că astfel sting
Prea dorința dinăuntru și uscarea din gâtlee
Dacă orișicare dată se agață de prilej
Să dea sfoară-n patru colțuri cum că timpuri-le bete
Sunt stârnite de-o dorință și de-o nesfârșită sete.

Din butoane și din taste bat asiduu și cu sârg
Habitanți de cosmopoluri – târg lipit de un alt târg,
Analize și rapoarte și articole de șoc
Se petrec prin fața noastră din oficii de talcioc
Unde-așteaptă ca măgarii de-mprumut pentru arat
Zișii habitanți să are falsul de adevărat
Și opiniei ochi critic să formeze din ochi bleg,
Ca și ei să poată spune că pricep și înțeleg
Ce plăcut e ca să știe cum pe lume toate merg -
Mulțumit' creațiunii de la domnul Guttenberg! -
De atunci și până astăzi democratic ne apar
Noutăți și actualuri de pe limba de tipar.
Din noianul de penițe picură cerneala-n vânt,
Ca să nu se-usuce vârful, dintre tocuri se azvănt
Doar acelea ce în fața a rotunduri de argint
De-orice crez și jurăminte de îndată se dezmint,
Se renunță și se lasă după plac de complotist
Spre a-i satisface planul ticluit ca un artist
Al revoltei sociale frământări de state vechi,

Timp în care chiar acesta le stătea rîzînd priveghi,
Iar maestrul dărîmării a ales de prin noian
Pe acei cu pene strîmbe, strigînd *aux armes, citoyens!*

De atunci peste veacuri ni se pare-așa frumos
Să închipuim că forța s-a mutat înspre demos
Și-asistăm de bunăvoie la un jalnic dialog
În egalitatea plebei între-un mut și un olog,
Și clevetitorii vremii de revoltă și-agitări
Au o nouă misiune de a pune în cătări
Sub voalul felurimii pe supușii lor din vulg,
Iar ca fiecare dată, mici secrete ei divulg
Ucenicilor din școala celor care clevetiră,
Otrăvind cu fiera penei un tratat sau o satiră.

Pe la bănci și pe la burse de la Londra sau New York
Capitaluri virtuale se rulează și se storc,
În seife se adună pe speculă și pe risc
Mari averi ce sunt pretinse de paternul nostru fisc
Pentru planuri populare, promovarea clasei mici,
Fermecată de o lume de tovarăși și amici
Și cu scheme de migală ce-s zgâriate pe un ax
Se încred în aplicarea capitalului în tax:
Mai întâi adepții roșii sfătuiți de manual
Laboranții îi adună și-i conving că e dual
Universul economic și al lui etern sistem
Împărțit în proli și kulaci, în salvare și blestem,
Și o rupere de lanțuri va crea din prizonier
Un om nou ce dintr-un astăzi și cenușa unui ieri
Împreună cu tovarăși va-nsuși pentru popor
Arsenalul de mijloace și mecanic și cu spor

Paradisul pe planetă din avut de burghezie
Va întruchipa comuna într-o fază mai târzie.

Dacă-ntorci bănuțul invers pe fațeta lui opusă
Te-ai încrede a cunoaște bucuria cea nespusă
A sistemului de piață ce cu liberul arbitru
Nu se-nchină la porunca dinapoia de pupitru,
Ci-ar decide pentru sine și spre buna conștiință
Cum talentu-i și averea a le da spre folosință;
Dar poteca lumii duce spre aceasta, te întreabă,
Sau se luptă monopoluri pentru toate, mai degrabă? –
Din finanțele centrale sunt ideile uriașe
Plăsmuite sub umbrela fețelor industriase;
De se face că valute îndrăznică să se-arate,
Nu uităm în veci de viață că se vor răscumpărate
Din sudoarea muncii noastre ce valori chiar însutite
Au adus înspre-nmulțirea non-valorii amintite.
Și stăpâni se mai visează pe alocuri câte unii,
Care strigă-n gura mare precum latră lupul lunii,
Că la cale-ar pune lumea de dreptate li s-ar face
Și industrii sănătoase ar întoarce și desface –
Capitaluri grandioase și valori adiacente
Nu astfel vor da uitării rătăcirile recente,
Căci în spatele valutei viduri infinite umbră
Se adună-n norii vremii peste atmosfera sumbră,
Iar valori încă secrete ar părea că nu ne-arată
Hârtiuțe colorate ori chiar lume-adevărată
Și de dăm însemnătate unui ciunt aurifer,
Fără convenirea noastră ar rămâne-un simplu fier.

Este astăzi scara naltă a ierarhiceii dispuneri
Nu de plebea laborantă suportată pe-ai săi umeri,
Precum cariu-n ros de lemne ei o scutură cu ciudă,

Germănesc pe treapta-ntâia și cu lacrimi mari o udă,
 Dar e firea omenească cea ce vine și ne spune,
 Până și din plebe carii se visează-a fi stăpâne –
 Cutezanți cu mintea scurtă însetați de câte-o vrere
 Au și ei pe scara naltă să se urce spre avere
 Și prin camătă sau bancă se avântă proprietarii
 Spre-ntreprinderi curajoase putrezite-n ros de carii,
 Căci realitatea crudă-i că e totul scrum și praf
 Când lucrezi cu capitalul imprimantei-tipograf.

Este, domnilor, o lege, vă susțin eu sus și tare,
 Care guvernează ceruri și de-acolo lumea mare,
 De e animal sau plantă, de e omul vietate,
 Toate cresc spre-a-și da în viață anumită-nsemnătate,
 De sunt legile naturii, de sunt matematici raze
 Ce magnetizează polii sau deșert cu-a sale oaze
 Socotim această lege ca și cum ar fi asemeni
 Ca aceea izvorâtă de la proprii noștri semeni –
 Ei în focuri milenare eternal vor alte forme
 Prin revolte să aducă bătătorii de reforme –
 Ca religia în dogme, ca a spiritului luptă
 Să ne bată-n teze drepte înțeleptul Martin Luther,
 Ca lumini să ne străluce pe al lumii antic mister
 Ne-a lăsat în analize François-Marie, zis și Voltaire,
 Iar conflictul de opinii însoțit de crezăminte
 Se preschimbă după dogme seculare sau legi sfinte,
 De-i vreun cezar napoleonic, de e Buddha ori Abraham
 Uneori chiar vântul pare că strămută al lumii hram;
 De-aste frunți divinizate se aștern în cărți deștepte,
 Se găsesc în bibliotecă, pe-a-nvățării străambe trepte,
 Căci în prag de școli cu nume, facultăți și ministere,

Psiholoage minți ne strigă: *De ai carte, ai putere!*
Și ne spun cum că la cârmă doar aceia se arată
Care cată-n librărie a ocârmuirii artă -
Sunt acești de-și zic maeștri cu pretenții elitiste,
Simptomatice puroaie ale lumii noastre triste,
Fierbântează și agită pe a lumii-ncinsă plită
Țări pioane, elemente, de prin plebea umilită
Și-i rotește-n vidul negru după legile străbune,
Promițând cu umbra fadă unor zile mult mai bune
Și-i obligă ca pe-o lege, ancestral același mers
Democratic de cu veacuri să urmeze-n univers.

Zac în colb enciclopedii pe al lumii rece raft,
Pergamente și înscrisuri se îneacă-n nori de praf.

Să mi te-arăți...

*...precum o floare
fermecătoare
pe care demult
vrusei s-o culeg
să pot să-nțeleg
iubitu-mi tumult;
parfumu-i încoa'
să vină – m-o lua,
m-adoarmă pe veci;
în urmă-mi lumi mici
să piară, mări seci
îneacă furnici;
dară la urmă
visul se curmă:
eu de departe
splendoarea-i admir –
mă-ntreb și mă mir
ce ne desparte,
o fi vreo boare
prea trecătoare...*

Câteodată o tristețe de cu seară-și cere vamă
Profitând singurătății, nebăgării dulci de seamă,
Ochiul cel care se-nchide și visează-n al său iris
Câte-o patimă uitată sub însemnul lui Osiris
Zbate-n colțul său spasmodic un regret și o părere
Născătoare din trăirea de iubire și durere
Și ar vrea încă o dată un omagiu să trimită,
O otheadă-namorată către dama cea iubită,
Dar el știe că iubirea este veșnic trecătoare
Precum vecii noștri-n lume și-orice vânt și orice boare.

Să mi te-arăți, iubito, cum o făceai alt dat'
Și mâna ta coboară-ți spre a mă mângâia
Și iară de mă afli cu patos fă un salt
Dorind cu foc și-n ochii-ți odihnă-n poala mea.

Și-adie vântul, parc-ar vrea a imita atingerea-ți
Când fiorai a tale mâni cu dor prin perii mei curați,
Ca o copilă într-un joc pe-ascuns din creștet vrei să-mi rupi
Un fir cu lacrimi să uzi naiv ca trupu-mi să-l întrupi –
Ca mătrăguna să-l afunzi sub perina pe care-ai sta
Și știi că-n vis îți vei afla sub chipul meu menirea ta,
Tu vii la mine cum veneai cu tremur dulce în mișcări
Și mierea de pe buze dă-mi și ia-mi privirea în cătări,
Dar nu uita că tot acest mister pios și arzător
Asemeni unei candelă se-aprinde-n timpu-i trecător.

Să mi te-arăți, iubito, în calea mea tu ieși,
Noi tot vom crede altfel în dulcile orbiri,
Vom fi sub mântuirea a Cupidoni urieși
Plutind deasupra noastră, a tragicei iubiri.

Și văd mereu același semn înscris în vrafu de hârtii
Vărsând în ele patima-mi, păstrând speranța c-ai să vii
Și fie-așa ori poate-altfel, te voi plânge din peniță
Ca pe greșeala cea dintâi, amor, scumpa mea zeiță,
Ți-aș cere focu-ți să reverși pe tot ce am, eu – jalnic bard –
Și-apoi să râd ca un nebun văzând în scrum cum rime ard,
M-oi crede c-aș putea să plec, să las în urmă acel loc,
Dar fără vers mai bine,-ți spun, voi a intra și eu în foc,
Să mor cu ce-am iubit mereu chema-te-voi cu jind
A-mi fi alături în vecii ce-asupra noastră se aprind.

Să mi te-arăți, iubito, nu mă lăsa să mor
De dorul unei clipe ce-a fost cândva demult,
Căci pe păr să-ți pun cununi, să plâng în el ușor
Mi-ar alunga durerea și negrul meu tumult.

Resimțire

De mă aflu astă seară
Chiar aici lângă izvor
Nu ar fi nici prima oară
Când mi-e dor de-al tău amor
Și n-aș fi nici cel dintâi,
Mănat de-o iubire blândă,
Care-ar vrea sub căpătâi
Ușurel ca să-ți întindă
A lui mână tremurândă.

Tu, cu părul dezlegat,
Să te razimi vreau de mine
Și cu chipul aplecat
Te apropie mai bine
Și să-ți dai deoparte părul,
Fruntea să ți-o dezvelești,
Căci frumos mai e amorul
De-l trăiești ca în povești
Cu simțiri mult tinerești.

Să te-ating ușor pe frunte
Ca-ntr-o lină dezmierdare,
Cuprinzându-te de plete
Ca să-ți fur o sărutare
Și tu pune-ți mâna albă
Pe-ale mele brațe-ntinse –
Lasă-ți buzele o dată
Să se lase a fi stinse
De văpăi de dor aprinse.

Eqpvkpwctgc "ceguvwk" xqnwo "q" rwvg k
volumul de pe

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

ucw "fkp" nkdt tkkng "pqcuvtg" r

Omajiu adus universului cultural în care m-am cufundat dintotdeauna, acest volum de poezii este o sinteză a principiilor dobândite de mine în urma unei astfel de alegeri fericite făcută încă din primii ani ai copilăriei. Îmi este clar că aceste convingeri au fost mai întâi însușite de la aceia ale căror scrieri le-am citit cu admirație, dar și că acum, din ce în ce mai mult, îmi grăiesc crezămintele fundamentate pe aceste cunoștințe, dorind să contribuie la refacerea legăturii intelectuale dintre epoci. Aname pentru că timpurile actuale par a sta mai degrabă sub însemnul unui simptom al nihilismului și soluțiilor anodine și înșelătoare, care prelungesc viața unui corp social bolnav, ținut în viață și de jalnicul spectru al speranței în accesarea rapidă a ierarhiei sociale prin atingerea unui anumit statut sau, cum aș spune eu, lungirea nesfârșită a unei umbre.

Cu toate că sunt un contestatar fervent al ideii absolute de Bine și Rău, am pus dintotdeauna sub semnul întrebării viziunea lumii moderne asupra viitorului (dar și a trecutului) și înțelegerii progresului material. Aceasta pentru că automatizarea societății pare a fi fost acompaniată și de cea a rațiunii și sentimentului, cea din urmă redusă pesemne la lărgimea unei cuști spațio-temporale în care doar nevoile instinctuale mai sunt satisfăcute, după metonimia pâinii și circului – dar dacă pâine și pâinea pare că nu se mai găsește pe masa tuturor, cercul lumii va oferi reprezentății pentru eternitate.

Autorul